

gretig te nemen. Maar daar zonk weer de zwaarmoed kil in haar binnen, toen ze bedacht, dat ze zoo heel geen bekoring had voor een man, dat ze zoo klein en onbeholpen was, en zich misschien belachelijk maakte als ze zijn voorstel aannam.

Maar hij lichtte reeds zijn arm en zij wrong haastig een saamgeknuffeld handje uit het enge mantelzakje en legde haar ontdane vingers schuchter onder op zijn ruige jas-mouw, terwijl ze met moeite zei:

— Als u zoo vriendelijk wilt zijn....

Samen wrikten ze zich voorzichtig dijk-op, de onderwijzer op sjeke gele schoenen met groote veterstrikken, zij op haar scheef-gelooopen schoentjes met riempjes over de zwart-gekouste voet.... Ze durfde niet overgegeven arm in arm met hem te gaan, raakte hem maar even aan, met schuwe vingertoppen op zijn dikke jas, doch er stroomde een levenswarmte door haar heen, die ze nooit gekend had. Nimmer had het zoo in haar gebrand van binnen; het was, of er vlammen uitsloegen en langs haar hals en polsen naar buiten laaiden. Het maakte haar angstig en ze kromp samen van pijn en vrees voor een gewaarwording, die ze niet kende en die daar plotseling als een gulzig dier in haar begon te leven....

— Ze wilde haar ontdaanheid wegpraten, en zei:

— Ja, vindt u 't ook geen schandaal, dat meneer Walstee geen zand laat strooien.'t Is toch een kleine moeite en 't mocht noodig voor de kleintjes, die nog niet vast ter been zijn.... Ik moet er niet aan denken, dat er een met een gebroken beentje naar huis gebracht zou moeten worden.

— Kom, juffrouw, ik denk, dat het met die kleine rakkertjes zoo'n vaart niet zal loopen. Het zou eerder voor ons noodig zijn.. Wij hebben onze fleurigste tijd gehad en zijn niet erg geneigd tot jeudige capriolen.... Ik zal er morgenochtend direct bij de patroon op aandringen, al was 't alleen maar voor u..

Ze dook wat weg onder zijn woorden, omdat zij er medelijden in speurde, en voelde

zich plotseling mat worden en triest, en heel haar vreugde van den middag en haar drukke praten leek haar nu zoo opgeschroefd.... Maar ze zou niets laten merken.... Altijd maar vroolijk en welgemoed.... En morgen zag ze hem weer.... En hij was toch fijn-gemanierd en galant.... Hij zou haar niet gemeenzaam behandelen als de anderen....

— Doet u anders voor mij geen moeite, morgen is 't misschien al weggedooid, kwam zij haastig zich tegen zijn bezorgheid verzetten.

— Ziet u wel, hoe stevig de kleine rakkertjes op hun beenen staan? zei hij toen ze door 't hek op den dijk stapten....

Terwijl hij met zijn vrije hand wees naar enkele eerst-klasdreumessen, die met overmoedige allure over den hobbeligen dijkweg gleden, maakte zij koel en gereserveerd haar arm los....

— Dank u wel! zei ze strak, zonder eenige toenadering in haar stem. Ze meende dat iemand hen gezien kon hebben en vreesde plagerij en hatelijke toespelingen.... Ook had ze bedacht, dat Roobeek wel een flirt kon zijn met zijn gladde gemanierdheid en dat hij een beetje met haar speelde. Ze huiverde, of er een vleermuis de kille vleugels samensloeg om haar angstig hart....

Roobeek nam beleefd zijn slappen, grijzen hoed af....

— Dag juffrouw Van Hoorn, tot morgen. Een prettige dag verder.

Toen zij stuntelig den met scherpe, gladde kammen bekartelden weg naar 't Noordeinde inging, de Oostenwind als een bloedslurpende fret rechts in haar hals, en ze nog even de zachte, gedistingeerde kraak van Roobeeks schoenen hoorde, kwam haar van onder uit haar lichaam een zachte warmte toevloeien, waarin al haar angst versmolt....

Fleurig richtte zij zich op en keek rond in den Decemberdag, die van den natten, blauw-grijzen hemel nu aanstonds zou vergaan. Over de vaart lagen de weiden donker naar het Westen toe; alleen in den damp, die als een ijle sluier van de duinkoppen naar